

O sâmbătă de Crăciun

Este sâmbăta înainte de Crăciun, tocmai acum un an. Ceața deasă și-a întins vălul peste ținutul vast. Câmpurile și pajiștile stau pustii și goale. Dar oricât de variat ar fi pământul, tot nu s-ar vedea și nu te-ai bucura de nimic din el, pentru că aburul cenușiu învăluie copacii și tufișurile.

În marea metropolă este altfel. Ea a fost numită orașul luminilor și tocmai acum, înainte de Crăciun, străzile și piețele strălucesc într-o abundență de lumină. Lămpilor cu mii de lumânări nu le poate ține piept nici măcar ceața. Fasciculul lor de raze își croiește un drum luminos prin toată masa cenușie.

Pe stradă este agitație în sus și-n jos. Oamenii se îngămădesc în fața prăvăliilor cu vitrinele lor ademenitoare; alții se grăbesc să plece de acolo, încărcăți cu pachete și pachetele. Cea mai rea este înghesuiala din fața marilor gări. Aici se iese - se intră, se iese - se intră. Pe lângă trenurile conform mersului trenurilor stau pregătite alte trenuri suplimentare, ca să transporte la fața locului grupurile uriașe care vor să petreacă zilele de sărbătoare la prieteni sau rude, afară, undeva prin țară. Cei mai muți dintre călători erau stăpâniți de bucurie exuberantă. Crăciunul este sărbătoarea la care vrem să ne bucurăm și să ne distrăm, să facem și altora o bucurie. Dar lucrul principal este totuși, cel puțin în țara despre care vorbesc, ca zilele să fie petrecute într-un anturaj vesel, cu mâncare, băutură, dans și glume. Câțiva, puțini, ar vrea să se gândească și la Copilașul din grajdul din Betleem, la care se referă sărbătoarea. Dar mulți au altceva în cap.

Tocmai este dat semnalul de plecare pentru un tren suplimentar cu multe vagoane. În sfârșit! A durat mult. Cu o oră și jumătate de întârziere, trenul pornește. Ce strigăte, semne cu mâna și fluturat de pălării! Marea sală a gării răsună iarăși de chiuitul călătorilor care sunt fericiți că începe, în sfârșit, călătoria. Că trenul este ocupat până la ultimul loc, nu întrerupe bucuria. Ei se descurcă. Sărbătoarea veselă face semne cu toată petrecerea și cu toate bucuriile ei. Astfel călătoresc înainte sporovăind, râzând, glumind, până... ba chiar până...

Într-o clipă s-a petrecut. O izbitură îngrozitoare, trosnet, țândări, iar apoi un spectacol care nu este de descris în grozăvia sa. Unde a rămas bucuria comună, așteptarea veselă, viața zâmbitoare care pulsează vioi? Toate s-au dus, ca măturate, iar în locul lor, moarte și pierzare.

„În toiul vieții suntem înconjurați de moarte.” Acest cuvânt s-a adevărit și în acea seară într-un mod zguduitoare, treizeci de kilometri departe de Paris. Care a fost cauza accidentului? Păi, ceața, ceața deasă, de nepătruns. Ea a împiedicat ca... Dar de ce să vorbim mai departe despre aceasta? Cei peste două sute de oameni: tineri și bătrâni, copii și moșnegi, femei și bărbați, zac aici mutilați, în parte până la imposibilitatea de a fi recunoscuți, nu vor fi readuși înapoi la viață nici prin toate întrebările și cercetările. Ei au devenit prada sigură a morții. Pregătiți sau nu să plece, soarta lor este hotărâtă pentru totdeauna.

Dar aceasta este o poveste de Crăciun tristă!, îl aud pe cititor spunând puțin nemulțumit. Da, într-adevăr, este mai mult decât tristă. Dar Dumnezeu a îngăduit ca în sâmbăta dinaintea Crăciunului din 1933, în toiul atmosferei zilei de sărbătoare, să se petreacă această nenorocire îngrozitoare. De ce? Cine ar putea s-o spună? Poate și cu scopul ca tu, dragă cititorule, să-ți amintești din nou că moartea nu se oprește în fața nimănui și în fața a nimic. Ea nu întreabă dacă îi convine omului. Ea nu întreabă de vârstă și de sex. Și ea nici nu întreabă dacă perioada în care vine este veselă sau tristă. Ea vine la vremea sa. Și ferece de cel care, fie că vine astăzi sau mâine, poate să privească spre ea cu inima liniștită!

Dar tu vrei să te bucuri în aceste zile. Desigur, și de ce nu? „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta și să te înveselească inima ta în zilele tinereții tale și umblă pe căile inimii tale” și așa mai departe,

spune deja înțeleptul Eclesiast. De ce să nu avem voie să ne bucurăm? Dar apoi vine avertizarea serioasă: „dar să știi!” și apoi cade cuvântul „judecată”, la care Dumnezeu îl va aduce pe tânăr „pentru toate acestea”.

Sărbătoarea de Crăciun este sărbătoarea bucuriei, la care oamenii cred că au motiv să se bucure. Pe drept? O, știu bine că în zilele în care S-a născut Isus, îngerul le-a spus păstorilor evlavioși, care erau pe câmp: „Iată, vă aduc o veste bună” și că după aceea, împreună cu îngerul era o mulțime de oaste cerească, care-L laudau pe Dumnezeu și spuneau: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” [Luca 2.1-14] Aceasta era într-adevăr o veste pentru care ne-am putut și ne putem bucura. Dar cum au primit oamenii „darul lui Dumnezeu”? El „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” [Ioan 1.11] Și chiar dacă a venit ceasul în care mulțimea a strigat „Osana!”, totuși, câteva zile mai târziu toți au căzut de acord asupra aceluia îngrozitor „Răstignește-L!” Și cum este astăzi? I se pregătește lui Hristos astăzi o primire mai prietenoasă decât atunci? Ar proceda oamenii astăzi altfel decât au făcut-o atunci? De aceea, sărbătoarea lumii în cinstea nașterii lui Hristos este o absurditate. Numai adevăratul creștin credincios poate să-și amintească cu inima recunoscătoare de minunata zi în care lui Dumnezeu I-a plăcut să-L facă pe preaiubitul Său Fiu să vină în lume ca un copil al unei fecioare. Dar există zile mai mari. Cea mai mare zi este și rămâne ziua morții Domnului. Numai dacă grăuntele de grâu cade în pământ și moare, aduce rod. Dacă Isus n-ar fi murit, ar fi rămas singur pentru totdeauna și venirea Sa pe pământ nu ne-ar fi folosit la nimic. Fără moartea Sa și învierea Sa ne-am fi dus toți la pierzare și niciodată și cu niciun chip nu și-ar fi găsit împlinirea minunatele planuri ale lui Dumnezeu. „Când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine” [Ioan 12.32], a spus Domnul în privința felului morții Sale. Numai prin moartea Sa avem parte de viața eternă. Numai prin aceea că Isus Însuși a coborât în adâncurile morții a putut moartea să fie biruită și să i se ia puterea. Moartea este plata păcatului. Prin urmare, dacă moartea trebuia nimicită și omul trebuia eliberat de sub puterea ei și în același timp de sub stăpânirea păcatului, atunci Fiul lui Dumnezeu trebuia să moară „față de păcat” (Romani 6.10). Numai în felul acesta au putut să fie „aduse la lumină viața și neputrezirea” (2 Timotei 1.10).

De aceea, dragă cititorule, nu te supăra pe mine dacă la fericita sărbătoare de Crăciun vorbesc despre moarte. Moartea în sine este cu siguranță o treabă serioasă, care face orice altceva, decât să binedispună. Dar dacă știu: prin moartea lui Isus am fost eliberat pentru totdeauna din puterea morții; dacă pot să rostesc împreună cu apostolul: „Dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui”, (Romani 6.5), atunci sunt și rămân un om fericit, poate fi vorba despre viață sau despre moarte. Abia atunci pot să cânt din inimă:

Isus Hristos, fii laudat,
Că într-un Om Te-ai întrupat,
Din fecioară. E-adevărat;
Și îngerii s-au bucurat.
Aleluia!

Din acest motiv mi-am permis să-ți amintesc de moarte la Crăciun. „Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” [Psalmul 90.12], se ruga odinioară Moise, omul lui Dumnezeu. „Cine moare înainte să moară, nu moare când moare”, scria secole mai târziu un prinț înțelept. Amintirea de moarte trebuie să fie un prilej pentru noi, să apucăm din timp pe calea care duce de la moarte la viață și calea această duce tocmai prin moarte. De aceea este mai bine să mergi în casa de jale, decât să mergi în casa de ospăț (Eclesiastul 7.2). Per aspera ad astra! Sună un proverb latin, pe românește: Prin greutăți spre cer, textual: spre stele. Dar Domnul și Mântuitorul nostru a spus: „Ferice de cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați [Matei 5.4]. Iar în privința morții și a vieții, El, Fiul lui Dumnezeu, a rostit cunoscutul cuvânt maiestuos: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” [Ioan

11.25.]. Cine crede aceasta nu mai trebuie să se teamă de moarte. El a trecut de la moarte la viață.

Titlul original: „Ein Weihnacht-Samstag”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 319-325.